

PHẦN XIX

Vừa hay tin, Phong đã chấn động cả người. Anh lái xe vội đến công ty của ba, Vỹ Kiệt đang ngồi gục đầu trên ghế. Thấy anh, Kiệt thoáng bối rối:

- Anh đến đây làm gì?

Phong không nói gì, đấm ngay vào mặt thằng em của mình:

- Mà định giấu đến bao giờ? Nói đi!

- Anh nói gì tôi không hiểu.

Phong nắm cổ áo của Vỹ Kiệt kéo lên:

- Tao đã giao công ty của ba cho mày, tại sao mày không ráng giữ, mày có phải là con người không?

Vỹ Kiệt quay mặt chỗ khác:

- Sao anh biết.

- Tao biết như thế là quá trễ rồi. Chỉ một tháng nữa thôi, mày không cầm cự nổi đâu.

Vỹ Kiệt như không còn hơi sức:

- Tôi phải làm gì đây? Tôi hoàn toàn không muốn, không ngờ vụ làm ăn này tôi lại thua trắng như thế. Tôi cũng đau khổ lắm, anh biết không?

- Tao hối hận vì đã không giám sát mày. Sao lại lao vào làm ăn với ông Phát? Mày có điên không?

- Tôi muốn khuếch trương công ty của ba. Tôi muốn nó là một công ty lớn nhất và thành công nhất.

Phong khẽ thở dài, anh châm cho mình điếu thuốc.

- Vả lại, tôi chỉ quản lý thôi, còn về vãi vóc thì tôi mù tịt. Tôi thật sự ngán ngẩm khi điều hành công việc mà mình hoàn toàn không nắm rõ.

- Bây giờ mày định làm gì?

Vỹ Kiệt gục đầu trong tay:

- Nếu làm được thì tôi đã làm rồi, mấy tháng nay ví muốn cầm cự, tôi đã thế chấp cho ngân hàng. Có thể tôi phải đi tù nữa.

Phong vuốt mặt như cố trấn tĩnh:

- Đi biết không?

Vỹ Kiệt gật đầu không nói. Vậy mà cả hai vẫn không cho anh hay. Không ngờ họ lại sẽ diện đến mức quan trọng hơn cả công ty của ba bị phá sản.

- Còn bao lâu nữa hết hạn với ngân hàng.
- Khoảng 3 tháng, nhưng không cầm cự tới đó đâu.

Phong quay nhìn Võ Kiệt không nói gì, bằng mọi giá anh không để mất công ty của ba được, đó là tâm huyết cả đời của ông, anh không cho phép mình buông xuôi như vậy.

Phong lái xe trên đường, trong cảm giác chán nản kỳ lạ. Thời gian này nhiều việc xảy đến quả là quá sức chịu đựng của anh. Không muốn về nhà, Phong cho xe tấp vào một quán gần đó. Hôm nay, bỗng dưng anh muốn mình say một chút, dù chưa bao giờ anh dùng rượu để giải quyết vấn đề cả. Phong muốn yên tĩnh một mình nên tìm cho mình một bàn hơi khuất. Ngồi được một lúc, Phong thấy Hoàng My cùng ông Nguyễn bước vào, họ chọn bàn đối diện với anh nhưng vì chỗ khuất nên họ không nhận ra. Phong đưa ly rượu lên uống cạn, vậy mà anh vẫn thấy cổ mình khô khốc, sự đau khổ không ồn ào nhưng lại thâm trầm, sâu sắc và Phong chỉ ngồi yên. Vẫn giữ cho mình sự tỉnh táo, Phong đứng lên bước ra khỏi quán, anh không muốn dùng rượu để giải quyết buồn mà chỉ cần như một sự trấn tĩnh. Phong cảm nhận hình như Hoàng My và ông Nguyễn hơi ngỡ ngàng khi nhận ra anh. Phong khẽ cười, không quan tâm.

Ông Nguyễn nhìn về mặt của Hoàng My rồi trầm giọng:

- Cô vẫn chưa quên được cậu Phong sao?

Hoàng My chớp mắt không trả lời:

- Cứng rắn lên My, nếu không cô sẽ khổ nhất đấy. Tôi không chịu nổi khi thấy cô thế này.

Hoàng My tròn mắt ngạc nhiên về cách nói của ông Nguyễn.

- Đừng nhìn tôi như thế, tôi chỉ lo cho cô thôi.
- Cám ơn ông, tôi không sao, chúng ta đừng nói chuyện nữa.

Ông Nguyễn khẽ thở dài kín đáo. Làm sao Hoàng My hiểu được cô ảnh hưởng ra sao đối với ông.

Khi ông Nguyễn đưa cô về nhà thì đã khuya, đợi cho ông chạy xe đi, My mới lấy chìa khóa mở cổng nhưng cô bỗng giật thót người khi thấy dáng cao lớn của Phong:

- Đã công khai như thế rồi à? Cô còn gì để biện minh không?

Và như không kèm được, Phong quát:

- Cô đừng quên cô vẫn còn là vợ tôi, và tôi vẫn có quyền dạy cho ông ấy một bài học về tội dụ dỗ vợ người khác.

My đỏ mặt vì bị xúc phạm:

- Anh im đi, tôi không muốn nói chuyện với người hồ đồ như anh. Tôi cấm anh xen vào đời tư của tôi, nghe rõ chưa?

Phong nhìn cô tóe lửa, tâm trạng chán nản hôm nay của anh lại cộng thêm một chút rượu. Phong như hóa điên lên vì Hoàng My.

- Tôi còn muốn giết cô nữa kìa. Bất chấp là chuyện gì, nếu cô làm tôi mất danh dự, thì tôi không tha cho cô đâu.

Hoàng My đỏ cả mặt vì giận:

- Anh cứ làm nếu muốn, anh đừng tưởng những lời hăm dọa như thế sẽ làm tôi sợ.

Phong cười gằn:

- Cô không đáng để tôi phí sức như thế. Cứ lao theo tình cảm không bình thường của cô đi. Tôi sẽ không giữ nữa.

Nói rồi anh bước về xe của mình, Hoàng My vội quay vào trong. Cô không muốn Phong thấy mình đang rất muốn khóc và cô thầm nguyện rửa hàng ngàn lần vì sự yếu đuối đó.

Một tuần sau Phong vẫn không đến, đó cũng là sự trả lời của anh về quyết định của mình. Không hiểu sao My thấy hoang mang, cô không hiểu tâm trạng mình là gì nhưng nếu nói thanh thản như mình từng nghĩ thì là nói dối.

Chiều nay, vừa đi làm về bước vào phòng ăn, My ngạc nhiên khi chỉ thấy có mình mẹ:

- Ba đâu mẹ?

Bà Hoàng thở dài:

- Đi với thằng Phong rồi, mẹ và con ăn trước đi!

Hoàng My ngạc nhiên nhưng không hỏi. Cô cúi xuống ăn như không quan tâm. Bà Thái Hoàng cũng không nói gì. Lúc này bà chỉ nghe loáng thoáng chứ không rõ lắm, sau đó thì hai người đi. Bà chỉ biết chờ ông Thái Hoàng về để hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Đến tối ông Thái Hoàng mới về. Bà Hoàng hỏi nhanh:

- Có chuyện gì vậy? Thằng Phong đâu?

Ông Thái Hoàng ngồi xuống ghé:

- Lấy cho ba ly nước, My!

Hoàng My hoang mang đem cho ba ly nước, dù rất cố gắng, cô cũng không thể dừng dung.

- Phong nó nhờ tôi coi giùm công ty của ba nó. Tôi hiểu biết về mặt hàng vải và có kinh nghiệm hơn nó.

Bà Thái Hoàng nhú mày:

- Thế còn Vũ Kiệt? Nó quản lý công ty đó mà.

- Đừng nhắc tới thằng đó, không hiểu nó làm ăn ra sao mà công ty sắp phá sản rồi.

Cả bà Hoàng và My đều bàng hoàng:

- Sao lại như thế? Vậy ông còn làm gì được nữa.

Ông Thái Hoàng khẽ thở dài:

- Chỉ tội cho thằng Phong, nó nói dù trả tiền thế nào nó cũng không thể để mất công ty đó được. Tôi sẽ cố gắng hết khả năng của mình. Khách hàng ngày xưa của tôi rất nhiều, tôi sẽ cố thuyết phục họ. Chỉ tiếc bây giờ cơ sở mình nhỏ quá không thể giúp được gì cho thằng Phong.

Hoàng My không ngờ Vỹ Kiệt lại nông nổi như thế? Tự nhiên cô nhớ lại hình ảnh cô đơn của Phong ở quán rượu, một cái gì đó nhói đau trong lòng.

Giọng ông Thái Hoàng trầm ngâm:

- Phong nó đã bán căn biệt thự củ tụi con rồi. Hiện giờ nó sống ở công ty, nó không nói gì nhưng ba biết nó đã chịu đựng rất nhiều. Ba không muốn xen vào chuyện hai đứa, nhưng dù sao cũng là vợ chồng với nhau, con nên quan tâm đến nó một chút. Con hiểu không?

Hoàng My ứa nước mắt, không ngờ cô lại đau đớn đến thế khi hay tin này. Bán căn biệt thự cũng có nghĩa là Phong đã dứt khoát tất cả với cô như lời anh nói.

- Không thể trách nó được, nó không thể bán ngôi biệt thự của ba nó vì còn bà Lan và Vỹ Kiệt, với lại đó là nhà của gia đình mấy chục năm, Phong không thể làm khác. Kể cả công ty của nó, nó cũng bán cổ phần. Bây giờ không chỉ một mình nó làm chủ mà còn nhiều người khác nữa. Nó muốn huy động vốn để tạo cơ hội cuối cùng cho công ty của ba mình. Tôi tin Phong nó sẽ thành công, dù điều đó rất khó khăn.

Hoàng My về phòng, cô khóc lặng lẽ. Bây giờ cô và Phong đã chẳng còn gì để ràng buộc nhau, ngôi nhà đã mất có nghĩa là kỷ niệm cũng không còn. Cô xót xa khi nghĩ rằng sẽ có những người xa lạ làm chủ nó và xóa sạch những gì cô và Phong đã có với nhau.

Một tuần sau, Hoàng My thật sự sửng sờ khi thấy luật sư của Phong đến tìm. Ông đưa cho cô lá đơn ly dị đã có sẵn chữ ký củ Lâm Phong:

- Cậu Phong bảo tôi đến đây để giúp cô làm thủ tục.

Hoàng My chớp mắt, không ngờ Phong lại giải quyết nhanh đến thế:

- Cảm ơn ông, tôi chỉ cần lá đơn này thôi. Tôi biết mình phải làm gì.

Ông luật sư gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ thế. Cậu Phong đã ký thì thủ tục rất đơn giản. Cô yên tâm đi!

- Vâng!

Hoàng My tiễn ông ra cửa, cô ngồi thật lâu trong phòng khách, lá đơn của Phong vẫn còn ở trên bàn. Cầm nó trên tay, Hoàng My không hiểu tâm trạng mình ra sao? Và Phong có như cô bây giờ khi đặt bút ký vào lá đơn này hay không? Hoàng My cố ngăn cho mình đừng khóc. Cô tin tất cả rồi sẽ qua và cô sẽ tìm lại sự thanh thản như ngày xưa. Cô chỉ mong có thể thôi, duy nhất chỉ điều đó.

Kể từ ngày đó cô không gặp Phong nữa, tuy nhiên cô vẫn biết rất rõ anh đang làm gì, ở đâu. Thời gian này ông Thái Hoàng hay đem sổ sách về nhà cô tính giùm, không hiểu sao My lại thấy hạnh phúc khi làm việc đó, vì điều đó? Có nhiều đêm cô đã thức trắng để xem các số liệu của công ty Phong và thấy mừng vì anh đã gia hạn được với ngân hàng và các đối tác. Cô tin chỉ cần có thời gian, Phong sẽ thành công và anh sẽ giúp công ty ba mình vượt qua khó khăn này.

Hôm nay, Hoàng My thật sự bối rối khi ba cô bảo đem sổ sách đến công ty giùm vì ông đã để quên ở nhà.

Bước vào phòng của giám đốc, Hoàng My đã thấy Phong ngồi trước màn hình vi tính. Cô do dự định lên tiếng nhưng Phong đã ngược lên, ánh mắt thoảng ngạc nhiên khi nhận ra cô. My nói nhanh như giải thích:

- Ba tôi bảo đem sổ sách đến.

Phong gật đầu:

- Vậy à, em ngồi đi!

Hoàng My ngồi xuống ghế sa lông, Phong bước qua ngồi đối diện, anh rót cho cô ly nước:

- Em uống đi, ba đi xuống xưởng rồi. Em cứ đưa cho anh.

Hoàng My đưa cho Phong xấp tài liệu, cô thấy Phong ồm đi rất nhiều, trông anh đen và hốc hác hơn trước, duy chỉ có đôi mắt thì vẫn rất sáng khi nhìn vào người đối diện:

- Em khỏe không?

- Bình thường.

Phong khẽ cười, anh châm cho mình điều thuốc, My hơi quay đi, nếu là lúc trước cô đã ngăn anh.

- Tôi không chịu được mùi khói thuốc.

Phong nhìn cô, anh dụi vào gạt tàn:

- Xin lỗi.

Hoàng My định đứng lên ra về. Cô không chịu nổi khi ngồi thế này với Phong.

- Lâu rồi, anh cũng định gặp em để xin lỗi. Buổi tối đó anh đã quá nóng nảy nên có những lời xúc phạm không đúng. Đúng là anh quá hồ đồ khi cứ bám theo em như thế, anh không nên ích kỷ mà nên tôn trọng quyết định của em.

- Tôi quên rồi, anh đừng bận tâm.

Phong đứng lên đi về phía cửa sổ:

- Anh thấy em có vẻ hạnh phúc hơn trước, anh cảm thấy mình đã quyết định đúng.

Hoàng My quay qua nhìn anh khuôn mặt cô có vẻ gì đó quá xa vắng, trầm ngâm. Cô chưa biết phải nói thế nào thì ông Thái Hoàng bước vào:

- Con đến rồi à.

- Dạ!

Ông Thái Hoàng khẽ cười:

- Có trễ giờ của con không?

Hoàng My lắc đầu cười:

- Không sao đâu ba. Con phải đi đây.

Nói rồi cô đứng lên chào Phong rồi bước ra khỏi phòng, một sự chán nản kỳ lạ xâm chiếm cô. Hoàng My đến công ty với tâm trạng bản thân đến nỗi cô không cảm nhận được cái nhìn lo lắng của ông Nguyễn.

- Cô có sao không?

Giật mình, cô hơi quẽ với ông:

- Dạ không có gì.

Cô ngồi vào bàn nhưng vẫn không thể tập trung, không ngờ cô bị Phong chi phối đến vậy.

Tan sở, Hoàng My hơi ngạc nhiên khi thấy ông Nguyễn bước về phía mình:

- Đi ăn với tôi được không? Khách hàng đang đợi đấy!

Hoàng My nhìn ông như biết lỗi, không ngờ cô lại xao lãng công việc đến vậy.

Ông Nguyễn và người khách nói gì cô cũng chẳng nhớ. Bây giờ cô chỉ muốn về nhà và yên tĩnh một mình, đến khi ông khách chào ra về, cô mới thở phào.

- Hôm nay cô sao vậy? Có chuyện gì xảy ra với cô à?

Hoàng My lắc đầu:

- Tôi xin lỗi.

Ông Nguyễn khoát tay:

- Không phải tôi bắt lỗi em. Tôi chỉ muốn biết đã có chuyện gì xảy ra với em thôi.

Hoàng My ngược lại nhìn ông, cô mơ hồ đoán được tình cảm của ông Nguyên vì từ khi nghe Phong nói, dù không muốn cô cũng để ý đến sự quan tâm của ông và cảm nhận được sự đặc biệt ưu ái đối với mình, điều đó làm cô hoang mang.

- Không có gì đâu ạ, tôi chỉ thấy hơi mệt.

Ông Nguyên nhìn cô như quan sát:

- Đừng dối tôi, chỉ cần nhìn vào mắt em tôi đã hiểu, có phải vì chuyện cậu Phong không?

Hoàng My chớp mắt, quả thật cô không thích đem chuyện riêng tư ra nói thế này, nhưng với ông Nguyên, cô không thể trịch thượng như thế:

- Cảm ơn ông đã quan tâm, nhưng tôi không có gì thật mà.

Ông Nguyên khẽ thở dài:

- Không ngờ tôi còn xa lạ với em như vậy. Về đề phòng của em làm tôi thấy mình chẳng ra gì.

Hoàng My bối rối, không ngờ ông Nguyên lại nói thế:

- Tôi xin lỗi.

- Em đâu có lỗi gì, đừng như thế.

Hoàng My cắn môi im lặng, ông Nguyên cũng có vẻ như trầm ngâm:

- Em có biết nhìn em như vậy tôi đau lòng lắm không? Tôi biết em đã đoán được tình cảm của tôi vì vậy tôi muốn khẳng định cho rõ ràng. Tôi biết mình nói thế này là không đúng lúc nhưng tôi không thể im lặng nữa. Em cho tôi là người cơ hội cũng được, nếu em cần có một người để che chở. Tôi đảm bảo sẽ làm hết khả năng mình để cho em hạnh phúc. Tôi không còn trẻ để nói những lời tỏ tình lãng mạn, nhưng tôi tin mình sẽ giúp em vượt qua cú sốt này. Em hãy suy nghĩ kỹ những lời tôi nói.

Hoàng My run rẩy, cô không thấy xúc động mà chỉ thấy áp lực, không ngờ ông Nguyên nói ra điều đó, nhưng chẳng thà ông im lặng, cô còn thấy trong sáng nhưng thật buồn khi ông đã nói ra. Cô không trách ông Nguyên nhưng nếu đáp lại ông thì không thể được, còn nếu không thì Hoàng My biết cô sẽ không thể tiếp tục công việc của mình nữa.

Ông Nguyên đưa cô về thì trời đã tối, dừng xe trước cổng nhà cô. Ông nhìn dịu dàng:

- Đừng quá căng thẳng như thế, tôi không ép buộc gì em cả, em cứ quyết định điều mình cần nhất. Tôi sẽ chờ, bao lâu cũng được.

Hoàng My bước xuống xe, đợi cho ông chạy xe đi cô mới bước vào nhà. Cô ngạc nhiên khi thấy xe Phong trước sân. Anh đang ngồi cùng ba cô ở phòng

khách, cả hai đang nói gì đó đến nỗi chẳng hay cô về. Ông Thái Hoàng ngược lên:

- Con mới về à! Sao trễ thế?

Hoàng My bối rối, cứ chỉ rõ ràng không tự nhiên. Cô không ngờ đến giờ mình vẫn chưa bình thường được khi nghe ông Nguyễn nói, cô nói nhỏ:

- Con bận chút việc, mẹ đâu ba.

- Ở trên phòng, con lại đây ba bảo.

Hoàng My bước đến, ông Hoàng đưa cho cô xấp tài liệu:

- Con có nhập vào máy mấy bản này không?

Hoàng My gật đầu:

- Con nhập vào máy rồi, ba cần không?

Ông Thái Hoàng gật đầu:

- Con in cho thằng Phong bản đó đi.

- Dạ!

Hoàng My vào phòng làm việc, cô vừa ngồi vào máy thì Phong cũng bước vào. Anh không nói gì chỉ đứng im lặng nhìn cô làm. Lát sau, My đưa cho anh bản tài liệu, Phong mỉm cười cầm lấy:

- Đến đây anh mới hiểu em đã giúp anh thế nào. Cảm ơn em!

Hoàng My đưa tay tắt máy:

- Không có gì, tôi rảnh nên làm tiếp ba mình thôi.

Phong khẽ cười:

- Dù thế nào anh cũng thành thật cảm ơn em.

Hoàng My ngồi im, cô muốn đứng lên đi ra nhưng Phong đã đứng ngay trước mặt:

- Lúc nãy ông Nguyễn đưa em về à?

- Sao anh biết?

- Thái độ của em. Ông Nguyễn là người tốt, có thể tin tưởng được.

Không hiểu sao My thấy khó chịu khi nghe Phong nói thế:

- Anh nói vậy là sao?

- Anh không tin em không hiểu. Đừng trẻ con như thế, em sẽ phải đấu tranh rất nhiều với tình cảm này đây. Ba mẹ chưa biết, đúng không?

Hoàng My chớp mắt, cô cắn môi, không ngờ Phong lại hiểu lầm mối quan hệ này đến thế:

- Tôi không có gì phải giấu giếm cả. Cảm ơn anh đã quan tâm.

Phong nhíu mày nhìn cô rồi nói:

- Em đã nộp đơn chưa?

Hoàng My giật thót người, cô mím môi buông gọn:

- Rồi.

- Sao lâu thế? Anh không thấy họ mời mình.

- Tôi cũng không biết. Anh đi mà hỏi họ.

Nói rồi cô quay chỗ khác, My thấy thật xấu hổ. Ngày mai cô quyết định sẽ đi nộp lá đơn đó. Vì quá bận việc nên cô không có thời gian. Hoàng My đã tự nói với mình như thế.

Phong cũng không nói gì, Hoàng My rất ngạc nhiên vì vẻ lặng lẽ đó của anh. Anh nói chuyện rất đúng mực đối với cô, không một lần dù nhỏ, anh đề cập đến vấn đề hai đứa. Phong như đối khác, trầm ngâm và lặng lẽ hơn. Khuya, lần đầu tiên kể từ khi hai người xa nhau, Hoàng My đưa Phong ra tận cổng, không gian vắng lặng tự nhiên My cảm thấy yếu đuối khi nhìn bóng hai người in trên sân. Phong cũng chẳng nói gì, trầm ngâm đi bên cạnh, không biết anh có cảm giác như cô không?

- Em vào đi!

- Vâng, anh đi cẩn thận.

Nói rồi cô bỗng thấy mình thật sự lộ bịch, vội đóng cửa cổng lại quay vào trong mà nghe tim mình đập mạnh. Đợi xe Phong chạy đi, cô ngồi xuống băng đá, thấm thía về sự cô đơn trống vắng mà Phong mang lại. Sao bây giờ cô lại yếu đuối thế chứ? Cô quên Phong đã lừa dối mình như thế nào rồi sao? Nhưng không hiểu sao trong tận sâu thẳm trái tim mình cô vẫn thấy tin Phong. Cô điên rồi mới có ý nghĩ như thế. Hoàng My mím môi, cô không thích tâm trạng lơ lửng của mình thế này. Nhất định ngày mai cô sẽ đem đơn đi nộp.